

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617010256
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3617010256.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému G. P. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 19. septembra 2018 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 23. apríla 2018, sp.zn.2T/99/2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora **z a m i e t a**, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 23. apríla 2018, sp.zn.2T/99/2017 bol obžalovaný G. P. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 13.09.2017 v čase po 16.00 h v J., časť Y. L., P., v rodinnom dome popisného čísla XXX/XX po tom, ako vyvolal roztržku, počas ktorej vulgárne nadával svojej sestre poškodenej R. P., poškodenému H. H. sa vulgárne opakovane vyhrážal, že ho zbije, a keď mu nedá hotovosť vo výške 30 €, tak mu poskáče po hlave a podpáli auto, tiež vykrikoval, že všetkých pozabíja, pričom následne poškodený H. H. odišiel do izby, kde sa nachádzali jeho dve maloleté deti S.M., nar. XX.XX.XXXX a M.M., nar. XX.XX.XXXX, kde za ním prišiel obžalovaný a pravou rukou zovretou v päšť sa zahnal smerom na jeho hlavu, ale vzhľadom k tomu, že sa poškodený stihol čiastočne jeho úderu vyhnúť, zasiahol ho len mierne nad obočím ľavého oka, následne po vzájomnej roztržke medzi obžalovaným a poškodeným začal obžalovaný opätovne vykrikovať, aby poškodený H. H. išiel za ním, a vyhrážal sa mu, že ho zabije a že mu poskáče po hlave, čím vyvolal u poškodeného H. H. dôvodnú obavu o svoj život, a zdravie a zdravie a život jeho družky a ich maloletých detí, že svoje vyhrážky naplní, preto poškodený H. H. telefonicky na číslo 158 kontaktoval políciu, keďže páchatel neprestal s vyhrážkami, pričom uvedeným konaním nebolo poškodenému spôsobené žiadne zranenie.

Za tento trestný čin bol obžalovaný G. P. odsúdený podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení okresného súdu napadol odvolaním prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske (ďalej len „prokurátor“) v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výroku o vine a treste.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje čo do výroku o vine za nezákonný a nesprávny, keďže okresný súd upravil skutok obžalovaného proti obžalobnému návrhu tak, že vypustil časť konania obžalovaného voči poškodenému H. H., ktorému sa

vyhrážal, že keď neodíde z domu, tak mu poskáče po hlave a vulgárne sa mu vyhrážal, že ho zbije a tiež tú časť konania obžalovaného, kde sa obžalovaný vyhrážal, že ich do rána všetkých pozabíja, ktorú vnímala i poškodená, jeho sestra R. P., ktorá sa v tom čase v rodinnom dome, kde sa skutok stal nachádzala, čím vyvolal aj u poškodenej R. P. dôvodnú obavu o život a zdravie a zdravie a život jej maloletých detí, že obžalovaný svoje vyhrážky naplní, a tiež tú skutočnosť, že obžalovaný tak konal voči poškodeným, s ktorými žil v spoločnej domácnosti, hoci na takúto úpravu skutku nebol žiadny dôvod. Súd následne takto upravený- zúžený skutok v rozpore so zákonom právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Prokurátor sa domnieva, že okresný súd dostatočne nezohľadnil prvotné výpovede poškodených R. P. a H. H., ani výpovede svedkov H. P. a K. B. P., ktorí popísali konanie obvineného, tak ako to bolo uvedené v obžalobnom návrhu a ani konfrontácie, ktoré boli v prípravnom konaní vykonané medzi obvineným G. P. a poškodenými H. H. a R. P., kde samotný obvinený okrem iného uviedol, že tiež je pravda, že sa vyhrážal poškodenému aj svojej sestre, ale len v rámci nebezpečného vyhrážania. Prokurátor má za to, že čo sa týka konkrétnych vyhrážok, ktoré obžalovaný adresoval poškodeným, bolo potrebné prihliadnuť najmä na výpovede poškodených bezprostredne po spáchaní skutku, kedy poškodení podrobne popísali konanie obžalovaného voči nim, pričom v tom čase si poškodení museli najlepšie pamätať všetky skutočnosti týkajúce sa konania obžalovaného voči ich osobám. Súd však na tieto výpovede dostatočne neprihliadol a vyhodnotil zistené skutočnosti ako rozporné v prospech obžalovaného, hoci čo sa týka konkrétnych vyhrážok obžalovaného voči poškodeným, poškodení na hlavnom pojednávaní zotrvali na svojich prvotných výpovediach z prípravného konania. Z týchto výpovedí vyplýva aj skutočnosť, že obžalovaný žil s poškodenými v spoločnej domácnosti a že jeho vyhrážky, že ich všetkých pozabíja vnímala i sestra obžalovaného, poškodená R. P., ktorá sa tam v tom čase nachádzala a ktoré konanie obžalovaného vyvolalo aj u nej dôvodnú obavu o život a zdravie a zdravie aj ich maloletých detí, že svoje vyhrážky naplní, preto keďže obžalovaný neprestal s vyhrážkami následne telefonicky kontaktovala na číslo 158 políciu aj poškodená R. P.. Konanie obžalovaného a ním vyslovené vyhrážky boli aj vzhľadom na vyjadrenia sestry obžalovaného poškodenej R. P. jednoznačne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia tejto vyhrážky i u sestry obžalovaného, čo okresný súd vôbec nezal do úvahy. Okresný súd napriek tomu, že skutok tak ako je uvedený v napadnutom rozsudku, z ktorého spáchania bol obžalovaný uznaný vinným naplní všetky zákonné znaky i zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., čomu nasvedčuje, tak cieľ obžalovaného- vynucovanie majetkového prospechu od poškodeného, ako aj prostriedky, ktorými chcel svoj cieľ dosiahnuť- hrozba násillia voči poškodenému, konanie obžalovaného takto právne neposúdil. Odôvodnenie okresného súdu v súvislosti s úpravou skutku zúžením konania obžalovaného a následnú právnu kvalifikáciu tohto skutku považuje za nepodložené, nepresvedčivé a zľahčujúce konanie obžalovaného, ktoré okresný súd v prospech obžalovaného v rozpore so zákonom právne „podkvalifikoval“. Absolútne sa nemožno stotožniť s argumentáciou okresného súdu týkajúcou sa odôvodnenia prečo nemožno správanie obžalovaného právne posúdiť ako vydieranie, pričom takúto argumentáciu právneho posúdenia konania obžalovaného považuje za nesprávnu, dostatočne neodôvodňujúcu, inú právnu kvalifikáciu tohto konania ako tú ktorá bola uvedená v obžalobe. Vzhľadom na vykonané dokazovanie má za to, že bolo potrebné rozhodnúť, že obžalovaný G. P. naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5 Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4, ods. 5 Tr. zák. Prokurátor taktiež považuje za nezákonný výrok o treste napadnutého rozsudku, nakoľko okresný súd ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby a v rozpore so zásadami ukladania trestov. Nesúhlasí s tvrdením okresného súdu obsiahnutým v odôvodnení napadnutého uznesenia, že pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zák., nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok. Okresný súd totiž pri ukladaní trestu ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, tiež dostatočne neprihliadol na spôsob spáchania predmetného trestného činu, jeho následok na osobu obžalovaného a jeho zavinenie, keď nezohľadnil, že obžalovaný sa absolútne k danému skutku nepriznal a napriek tomu mu okresný súd priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Okresný súd zároveň v rozpore so zákonom neprihliadol u obžalovaného na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. a ani neukladal obžalovanému úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., hoci obžalovaný spáchal viac trestných činov. Okresný súd mal teda pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému vychádzať z upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., a to 6 rokov až 10 rokov, a nie podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. v rozpätí do 1 roka. Takýto trest nemôže pôsobiť na obžalovaného tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale práve naopak. Uložený trest ani voči ostatným členom spoločnosti sa neprejavuje ako prvok generálnej prevencie, vôbec nie je spôsobilý

pôsobiť tak, aby ostatných členov spoločnosti odradil od páchania trestných činov, ale práve naopak. Takýto trest nevyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. por. zrušil výrok o vine a treste napadnutého rozsudku a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že uzná obžalovaného vinným na skutkovom a právnom základe v zmysle podanej obžaloby, a za to ho odsúdi podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej trestnej sadzby so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Vo svojom vyjadrení poukázal na to, že z odvolania prokurátora vyplýva napriek jeho rozsahu iba všeobecný nesúhlas s rozhodnutím súdu bez bližšej konkretizácie a argumentácie nesprávnosti takéhoto rozhodnutia, pričom sa domáha de facto paušalizovaného prevzatia výsledkov dokazovania v prípravnom konaní do súdneho rozhodnutia. Okresný súd však podľa názoru obhajcu obžalovaného veľmi precízne a citlivo zhodnotil stav vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní v zmysle zásady bezprostrednosti a ústnosti, ktorého vyústením bolo i prokurátorom napadnuté rozhodnutie, pričom je zjavné, že okresný súd v tejto veci nezaujal „formalistický“ postoj, tak ako sa domáha prokurátor vo svojom odvolaní. Skutočnosť, že prokurátor sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených okresným súdom. V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného. Obžalovaný G. P. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

K vyjadreniu obžalovaného sa následne prokurátor do konania nariadeného verejného zasadnutia krajského súdu, bližšie písomne nevyjadril.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol rozhodnúť v súlade s petitom odvolania prokurátora okresnej prokuratúry.

Obžalovaný G. P. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd na podklade odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. a uložil obžalovanému nepodmienečný trest, ktorý pokryje výkon jeho väzby vo výmere 4 mesiace, respektíve alternatívne uložil obžalovanému podmienečný trest odňatia slobody, prípadne peňažný trest alebo trest povinnej práce.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 31. mája 2018, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 19. septembra 2018, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z odvolania prokurátora vyplýva, že odvolanie neobsahuje žiadne námietky voči postupu okresného súdu, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia v súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07. marca 2018, sp.zn.3To/15/2018 správne oprel o výpoveď obžalovaného G. P., o výpovede poškodených R. P., H. H., o výpovede svedkov H.

P., K. P., znaleckým posudkom znalca z odvetvia psychiatria, prečítaním zápisníc o konfrontáciách ako aj oboznámením ďalších relevantných listinných dôkazov v predmetnej trestnej veci, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a pritom presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaného G. P. za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom, ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Okresný súd na podklade vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, správne zistil, že obžalovaný G. P. svojim konaním sa inému vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného G. P. ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel preto nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd. V tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolacie námietky prokurátora uvedené v jeho odvolaní vo vzťahu k právnomu posúdeniu jeho konania, nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na podrobné a vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako okresný súd a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním námietok prednesených už pred okresným súdom a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci kontradiktórnym spôsobom vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie prokurátora a v ňom uvádzané odvolacie námietky (namieta nesprávne hodnotenie dôkazov okresným súdom) považuje za neopodstatnené a nedôvodné.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody. Okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému správne zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. K namietanej priznanej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. okresný súd správne konštatoval, že obžalovaný sa k spáchaniu prečinu doznal, zo spáchania ktorého ho okresný súd uznal vinným, pričom zo skutočnosti, že sa obžalovaný nestotožňoval s právnou kvalifikáciou prokurátora nemožno vyvodiť, že by popieral dôležité skutkové okolnosti. Odvolací súd žiadne iné priťažujúce a poľahčujúce okolnosti v predmetnej veci nezistil.

Trest uložený obžalovanému G. P. okresným súdom v hornej polovici zákonnej hranici trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov (Trestný zákon ustanovuje v § 360 ods. 1 Tr. zák. hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody na 12 mesiacov) zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že správny je aj výrok okresného súdu o zaradení obžalovaného G. P. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., nakoľko v období posledných 10 rokov bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o vine, o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci, zákonne a vecne správne, preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.